

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ ΟΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶναι μόνον.
Πᾶ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α και 'σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν. κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Ἐβδομον κ' ἔκοσθὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐτος χίμα δώδεκα κ' ἔγκαθ' ἀκόμα,
ἔλοι τὴν Ἀνόρθωσι δάχουνα' στὸ στόμα.

Τοῦ Μαρτίου δεκάτῃ κ' ἔβδωμ',
Βενι' ἔλους ψηφίζου ἀκόμη.

Χίλια κ' ἐνενηντα κ' ἔκατὸν ἐνά, ἔκλογῇ μὲ πεισμα, λύσσα κ' ἀπονά.

Ὁ Φασουλῆς ἐμφρόνως μελετᾷ τὰ πρὸ τῆς ἐκλογῆς και τὰ μετὰ.

Νίκης λαμπρῆς ἡμέραι!..
χαίρει και πάλιν χαίρει,
μεγάλαι λαοσύστα.

Τὸ πᾶν γὰρ σὲ θυσία,
σὲ λένε και Μεσσία,
σὲ λένε και Κομπόστα.

Λαὸς ἀγκύρας αἴρων
μὲ τῶν Φιλελευθέρων
ἐλόσσαξε τὸ κόμμα.

Και σ' ἔξομνε, Λευτέρη,
μὲ ζάχαρη' στὸ χέρι,
μὲ ζάχαρη' στὸ στόμα.

Πηδᾷ μεθ', τρικίζει,
ζάχαρη πιπιλίζει,
ὄλο και ζαχαρένια.

Και δίνει τώρα πάλι
'στὸν Κόντε και' στὸν Ράλλη
πῆτα κολουθένια.

Και' πίσω και' μπροστά του
τοῦ νέου του προατάτου
τὴν λάμψη θλίπει μόνο.

Και τὸ παλῆ Κορδόνι
και πάλι τὰ κορδόνει
μὲ θλίψι και μὲ πόνο.

Τοῦ καπετᾶν Λευτέρη
μεσουρανεὶ τσάτερι,
τὸν θέλου κ' ἡ κυρία.

Γι' αὐτὸν φωτιαὶς και λαύραϊς,
και καλακουδαὶς μαύραϊς
κλαῖνε παλῆαϊς φατριαὶς.

Ὁ νίκης ἀνηκούστου,
ποῦ τοὺς συνδικασμοὺς του
ψηφίζου μονοκοῦκι.

Ὁ νέας νίκης κρότοι!..
βγαζῶν Γρυπονησιότη,
βγαζῶν και Κρικουόκη.

Νέων θριάμβων χρόνια,
ξεφτίζουσε κορδόνια,
μυρτίνονται μυρτιαὶς.

Κι' ὁ κόσμος τῆς Ἀγκύρας
γελά παλῆους σωτήρας,
και τοὺς θρεπὶ μυρτιαὶς.

Παντοῦ Βενι' ἐλίται,
και κάθε συμπολιτῆς
γι' αὐτὴν φρεναίει τώρα.

Και λέν' στὸν χριστομάλλη,
κουνώντας τὸ κεφάλι:
ἀντίο Λεωνώρα.

'Αντίο ντέλ πασσάτο...
θέλου Δευτέρη λόγια
ν'άκουσους κι'ή φούστιας.

Κι'έτρεχαν άνω κάτω,
κι'είχαν δουλεζαίς κι'άγώγια
κάρα,καρτάσαις,σουστάις.

"Ολ'ή πατρις έσκιρτα,
άγκυραις,άνθη,μύρτα,
και Κορδονοκλωμπα.

Μεγάλο πατατράκα,
και Ρά και Βρά και Βράκα,
και στίχοι Κορδορούμπα.

Τι νέα καθιστάται!..
ρουκέταις,βαρελότα,
βεγγαλικά περίστια.

Μαχαίραις και κουμπούραις,
κι'ύποψηριών μούραις,
ψυχή μου'στά Πατήσια.

Λογής λογής μπερηδες,
λογής λογής νταήδες,
και μάτια γουρωμένα.

'Ανορθωται λεθένταις
και κουτουρού κουένταις,
κι'άντερα φουσκωμένα.

Πατετς με και πατώ σε,
κι'έπαγγελιαί τόσαι,
και χαλασμός Κυρίου.

Κροτήσωμεν τας χεϊρας...
μαζί με τους σωτήρας
'βγήκε κι'ό Σωτηριού.

Θεέ μου,τί λεφοδσι,
και πρόγχα και γουρουσαι,
και κλασικά θρισίδια.

Και τζάμπα καρτσάδες,
και τζάμπα γχιουβετσάδες,
κι'άνορθωμένα φρούδια.

Βλέπω φανους και φάρους
μέ φως κληζας λουσερνας
νά μεζ φωτίζουν πάλι.

Ούς έλεγε κουμπάρους
έκίνησαν τας πέτρνας
κατά του χρυσομάλλη.

'Εν μέσω της πλημμύρας
κι'ό Τζόρτζης της Κερκύρας,
έρίτιμος πολίτης.

Κι'αυτός έσώθη μόλις,
τράμαζε κι'ό Σοκολής
νά'έγγι κι'ό Βελλισάντης.

Περνή τό πρώτον έαρ,
κι'άνοίγει μαύρον φρέαρ
'στος πρώτους των κομμάτων.

Και νέα παλληκάρια
βγαίνουν τάπομινάρια
των παλαιών στομάτων.

Νέα σκιρτά φατρία,
παντού γι'αυτήν λατρεία,
κι'άλληθινή φρενίτις.

Γι'ά θεύματα καυγάται,
και πίσω της θυγάται
λαός Βενιζελίτης.

Πατρις, Έλλάς καινούρια,
'στών έκλογών την φούρια
ορθώνσαι μονάχα.

Τότε λυσοζε,φριμάζεις,
και τους έχθρους τριμάζεις,
και κάθε Φράγκο χάχα.

'Στών έκλογών την πάλην
σ'εθκόμασα και πάλην...
λαού κυριαρχία.

Βουλμύδα Λάμια
έσπαζες γλόμπους,τζάμια,
κι'άνωνυμα δοχεία.

'Ελλάς,πατρις μητέρα,
φονάζουν από πέρα
δαμιονώντων σπειράι.

'Ελα και τώρα πάλην,
και μετά την κραπάλην
ειρήνης σπόρον σπειρα.

Κι'αυτόν τον Μιστριώτη,
τόν γλωσσοπατριώτη,
μαυρίζ'ή Ρωμηροσύνη.

'Οπου κι'έκεινος τόσα
της είπε γιά την γλώσσα
και την μαλλιαροσύνη.

Λαός δέν συγκινείται,
κι'άρρόνος λημονείται
τό γλωσσικό φουρνέλο.

Πάει κι'ό Μιστριώτης,
γλωσσοφρουρός έν πρώτοις,
και μέ'ψηλό καπέλο.

"Ο! τί λαός παράφρων,
Τουρκαράφ,Βεδουίνος...
τόν βλέπεις και τριμάζεις.

Σάν ευσεβής'στην τάφρον
κατέπεσε κι'έκεινος
ό κύριος Καζάζης.

Παράταται κατά κόρον
παντοδασών ριτόρων,
φέστιας και πανηγύρια.

Και χάρφουν τά κωθώνια
λόγους άπ'τά μπαλκόνια
κι'άπό τά παραθύρια.

**΄Ασπρίζει μέγας σοδατζής μικρούς τε και μεγάλους
και τους Γρουπονησιώτηδες και τους Κουτσοπετάλους.**

΄Αφθονα λόγων πλούτη,
που λές: μα τείνα τοῦτοι;
λόγοι τρανοί σ'τὴ φτάνεια.

΄Ανορθωτῶν ἀγῶνες
κι' Ἀνορθωτῶν εἰκόνες,
ποῦναι γιὰ φιγουρίνα.

΄Ιτε πρὸς τὸν ἀγῶνα
κι' ἐλεύθεροι και δούλοι...
πατρίς Ἑλλάς ἀγάλλου.

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα
σταμάτα τοῦ Στρατοῦλη
και τοῦ Κουτσοπετάλου.

Πολλοὶ πεταλωμένοι
κι' ἄγκυραι φορτωμένοι
και ζαχαρένους σβώλους.

Φωνάζουν στὸν Κρητικὰ:
μ' αὐτὰ και μόνον νίκα
τοὺς ἐλλοχῶντας θλους.

Στόματ' ἄβρά
φωναζῶν βρά,
πέφτει μὴ τράκα.

Κι' ἄλλοι βροντοῦν
κι' ἀνταπαντοῦν:
φουφου λὰ βράκα.

Τὶ Βέ, τί Ρά
και τὰ μωρά...
τί πολιτεία!

Κρασιά, κεράσματα,
λαοῦ ξεράσματα,
λαοῦ ναυτία.

**Κι' ὁ Περικλῆς γεραίρει
τὴν νίκην τοῦ Λευτέρη.**

Τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ὀμνήσει' ἐν ὀργάνοις,
ἰπάμενεν ἐν μνηλώταις, μὴ κι' ἐν ἀεροπλάνοις.

΄Ηχουν μεγαλονάρια κι' ἐμένα τοῦ τρελλοῦ,
μ' αὐτὸν τὸν Βέ' ζαλίστηκα, μ' αὐτὴν τὴν Βρά τὰ χάνω...
ἐδῶ μιλῶσε κι' ἔξαφνα τὸν ἐβλεπε ἄλλου,
που λές πῶς ἐταξείδουε μίσα σ' ἀεροπλάνο.

Τὸν ἴδανε τὸν Κρητικὸ, τὸν Λυτρωτὴ τὸν πάνυ;
τὸν ἴδανε, τὸν ἴδανε στὴς Ἐμπλιανῆς τὸ χάνω...
Γι' αὐτὸν βροῦσαν πίπιες, φλογέρας και νταούλια,
και τοῦσφαιζαν λεβιθητῆδες ἀρνιά και κοποπούλια.

Γιὰ τοῦτον φέσταις δυνατὰς και χαλασμὸς μεγάλος,
κι' ὁ πρὶν ληστοφυγῶδικος, ὁ κύριος Καπράλος,
αὐγὰ κι' ἔλγαις προσφέρει
στὸν καπετὰν Λευτέρη.

Κι' ἐγὼ στῆς Ἀνορθώσεως τὸ γόητρον ὑπάικων
πῶς ἦθην ἐκ βαθέων
ἢ γῆ τῶν ἡμιθέων
νὰ δῆ και τὴν Ἀνόρθωσιν τῶν ληστοφυγῶδικων.

Ὁ κληθεὶς και Καζινάρχης σ' κάρωσε σπουδαία κῆξα
κι' ἔκανε τοὺς ἄλλους θλους νὰ μὴν πιάσουν πρὸς τοῦ μαζῆκα.
Κι' ἂν γι' αὐτὸν σημαϊαίς μαύραις ἐκμμάτισαν στὰς ἀβρας
ἐμαυρίσθησαν ἀπόνοιοι οἱ σηκώσαντες τὰς μαύρας.

Ὁ Βέ παντοῦ κυριαρχεῖ... τὴν ἔπαθε κι' ὁ Ράλλαρος...
ὁ Βέ καββάλα σ' ἔλογα μὲ διαμάντια φάλαρα,
τὸν Βέ μὲ στίγους προσφώνει και τῶν Θεῶν ὁ Τάλλαρος,
κι' ὁ Βέ στὸς δρόμους βεβαιοὶ πῶς θὰ κυλοῦν τὰ τάλλαρα.

Τρέχει μπῶλικος ὁ πλοῦτος κι' ἀπὸ στιχοῦργῶν μπατζάκια...
μὲ τὴν Βρά και μὲ τὸν Βέ
φώναζαν καμπόσα τ' ἄκρια:
ἰαταταϊάϊβαβαί!

Ὁ δικαίως σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπωνομασθεὶς Κομπόστας,
τροπαιοῦχος κατὰ πάντα,
ἔβγαλ' ἑκατὸν σαράντα
κι' ἐπὶ πλέον παντογῶστας.

Ψαῖει κορυφὰς ὀρέων
ἢ πανύμνητος πυγμῆ,
ἄπτεται τῶν ἀρουραίων
και φοροῦν αὐτοστιγμῆ!